

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **J. R.**, nar. , bytem X, proti žalovanému **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2013, č. j. MPSV-UM/7780/13/9S-SČK, o příspěvek na péči,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 13. 5. 2013 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Příbrami, (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 6. 8. 2012, č. j. MPSV-UP/372122/12/AIS-SSL, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o příspěvek na péči.

Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný nesprávně tvrdí, že žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání příspěvku na péči v kategorii „orientace“, „komunikace“, „stravování“, „oblékání a obouvání“, „tělesná hygiena“ a „osobní aktivity“. Uvádí, že při trvalém zrakovém postižení a rovněž při omezené hybnosti horních končetin není schopen uvedené potřeby zvládat. Dále uvádí, že posudkový lékař nezohlednil závěry sociálního šetření a skutečnosti uvedené v lékařských zprávách MUDr. H. a MUDr. Z. Z výše uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh řízení. K posudku posudkové komise MPSV, který se stal podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, pak uvedl, že byly prověřeny všechny skutečnosti významné pro posudkový závěr a bylo přihlédnuto ke všem lékařským nálezům i k sociálnímu šetření. Posudek tak splňuje požadavky

na úplnost, přesvědčivost a celistvost a mohl být rozhodujícím důkazem pro rozhodnutí o návrhu žalobce. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 4. 1. 2012 požádal žalobce o přiznání příspěvku na péči, jelikož vypršela platnost předchozího posouzení zdravotního stavu žalobce. Dne 17. 2. 2012 proběhlo u žalobce sociální šetření, při kterém bylo mimo jiné zjištěno, že žalobce „nejvíce trápí bolesti ramene, nemůže se tak obléknout, pořádně umýt, ani zvednout nějaký těžší předmět“ a že „s oblékáním mu musí pomáhat manželka, také mu třeba umýt vlasy“. Dne 6. 8. 2012 vydal orgán prvního stupně rozhodnutí (č. j. MPSV-UP/372122/12/AIS-SSL), kterým zamítl žádost o přiznání příspěvku na péči. V odůvodnění uvedl, že žalobce zvládá všechny základní potřeby ve smyslu Přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. a nepatří tak ani do skupiny I. podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů.

Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žalobce dne 9. 8. 2012 odvolání, ve kterém argumentoval, že je závislý na pomoci druhé osoby – při přípravě stravy a při doprovodu mimo domov, při kontaktu s úřady nebo při nákupu. Vzhledem k tomu, že orgán prvního stupně odvolání nevyhověl, postoupil věc žalovanému, který dne 21. 9. 2012 přerušil řízení za účelem vypracování lékařského posudku. Dne 18. 12. 2012 vydala posudková komise MPSV posudek, ve kterém uznala jako nezvládanou potřebu „péče o domácnost“. Proti závěru posudkové komise uplatnil žalobce námitky a zároveň předložil nové lékařské zprávy. Dne 26. 2. 2013 přerušil žalovaný řízení za účelem vypracování nového posudku. Dne 15. 3. 2013 vydala posudková komise MPSV posudek, ve kterém potvrdila závěry předchozího posudku. Dne 4. 4. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém dospěl k závěru, že žalobce nezvládá 1 z 10 základních potřeb a nepatří tak ani do skupiny I. podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný převzal závěry posudkové komise MPSV.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Argumentace žalobce směřuje k tomu, že žalovaný nesprávně posoudil jeho schopnosti orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena a osobní aktivity. Soud úvodem poznamenává, že není jeho úkolem přezkoumávat věcnou správnost závěrů posudkové komise – ostatně k tomu nemá ani potřebnou kvalifikaci. To však neznamená, že tyto závěry bez dalšího převezme. Aby bylo rozhodnutí odvolacího orgánu (které je postaveno právě na základě stanoviska posudkové komise) přezkoumatelné, je nezbytné, aby byl posudek objektivní, vypovídající a reagující přesvědčivě na námitky uvedené v odvolání. Podle názoru soudu posudek posudkové komise MPSV v projednávané věci uvedené nároky splňuje.

Soud konstatuje, že oba posudky posudkové komise MPSV se argumentací žalobce řádně zabývaly a dospěly k závěru, že omezení plynoucí z trvale nepříznivého zdravotního stavu žalobce nejsou tak závažná, aby svědčila pro nezvládání uvedených základních potřeb. Soud rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nebyl zohledněn výsledek sociálního šetření a jím předložených lékařských zpráv a dodává, že posudková komise MPSV se všemi těmito podklady zabývala (jak vyplývá z posudkových nálezů) a došla k závěru (který v posudcích rovněž zdůvodnila), a to že uvedené obtíže nedosahují takové intenzity, aby byly žalobcem požadované základní potřeby označeny za nezvládané. Jak bylo již uvedeno výše, soud při

svém posuzování hodnotí to, zda posudek posudkové komise MPSV je přesvědčivý, řádně zdůvodněný a zda reaguje na argumenty, které žalobce v průběhu správního řízení vznesl. V projednávané věci soud konstatuje, že posudky posudkové komise MPSV uvedené požadavky splňují a napadené rozhodnutí žalovaného tak v soudním přezkumu obstálo. Skutečnost, že posudková komise MPSV hodnotí některé otázky jinak než sociální pracovník či jednotliví lékaři, nepředstavuje vadu napadeného rozhodnutí, jelikož závěry komise jsou dostatečně a přesvědčivě zdůvodněny.

Vzhledem k tomu, že žaloba není důvodná, postupoval soud podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. dubna 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 9. 4. 2015 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).